

Maduro söker fredliga lösningar men USA försöker balkanisera Venezuela

Idag försöker man få oss att tro att Zulia-staten är en misslyckad stat, och på så vis gynna en "humanitär" multinationell militär intervention.

Mexikos president, Manuel López Obrador, uttrycker att hans regering är beredd att fungera som medlare för en fredlig lösning av konflikten i Venezuela, medan USA, bekymrad över den självutnämnda "interims-presidenten" Juan Guaidós passivitet, fortsätter att hota med ingripande och försöker balkanisera landet.

"Vi är villiga att hjälpa till att få igång en dialog. Mexikos dörrar är öppna för att söka en fredlig lösning på konflikten i Venezuela, som de alltid har varit. Det är en del av vår utrikespolitiska tradition, det krävs bara att parterna kommer överens", sa Obrador.

Nicolás Maduros regering har föreslagit fem punkter för att inleda en dialog med oppositionen: respekt för suveränitet, fred, hävande av ensidiga åtgärder, en mekanism för att på fredlig väg lösa politiska skillnader och respekt för icke-inblandning från andra regeringar i Venezuelas inre angelägenheter.

I sin kampanj för politisk överlevnad genom en kupp, menade samtidigt Guaidó på att han förde "mycket diskreta" samtal med venezolansk militär, och betonade att de väpnade styrkorna "inte står utanför den överväldigande majoritet som vill ha ett regeringsskifte".

I ett annat steg för att isolera den konstitutionella regeringen i Venezuela, på uppdrag av Washington, antog på tisdagen OAS ständiga råd en resolution om att erkänna Gustavo Tarré, utsedd av Guaidó, som permanent representant för Venezuela. Aldrig förr har OAS ständiga råd fattat ett dylikt beslut, helt enkelt för att det inte har den befogenheten.

Delegationerna från Mexiko, Uruguay, Bolivia, Nicaragua, Guyana, Antigua och Barbuda och El Salvador förkastade resolutionen och hävdade att OAS stadga inte ger det ständiga rådet rätt att akkreditera en statsrepresentant. Samuel Moncada, Venezuelas officiella representant, sa att de länder i regionen som motsätter sig den bolivarianska regeringen "inte lyckats övertyga regionen om att motsätta sig Venezuela" och beklagade att dessa därmed "i slutändan tömt OAS på alla dess historiska principer och praxis".

Resolutionen åtföljdes av olyckliga uttalanden av Brasiliens president Jair Bolsonaro som, genom att på nytt föra fram tesen om en invasion, sa att de arbetar tillsammans med USA för att splittra och skapa "sprickor" i Venezuelas armé och störta Nicolás Maduros regering. (...) Det finns inget annat sätt. Eftersom (...) de som bestämmer om landet är en demokrati eller en diktatur är de väpnade styrkorna, sa han [utan att rodna].

"Vad kan Brasilien göra? Antag att det blir en militär (USA-)invasion. Beslutet kommer att vara mitt, men jag kommer att lyssna på

Nationella försvarsrådet och sedan det brasilianska parlamentet för att fatta beslutet?, säger Bolsonaro.

Balkanisering av Venezuela

USAs utrikesminister Mike Pompeo kommer att resa till Chile, Paraguay, Peru och Colombia för att stärka USA-strategin, som går ut på en territoriell fragmentering av Venezuela. Pompeo, särskilda sändebudet Elliott Abrams, nationella säkerhetsrådgivaren John Bolton, och chefen för Southern Command Craig Faller, har skapat ett narrativ enligt vilket Venezuela är en bas för Ryssland, Iran, Kuba och Kina, och Maduros regering är underordnad var och en av dessa regeringar och deras respektive militär och underrättelsetjänster.

Medan utrikesministern reser till Sydamerika åker Abrams till Spanien och Portugal efter att EU bibehållit sin position för att bereda marken för "fria och öppna presidentval så snart som möjligt".

Dessutom sammankallade USA till ett tredje möte i FNs säkerhetsråd för att försöka få Venezuelas regering förklarad som en transnationell brottslig organisation och klassa de s.k. "colectivos" (chavismens basorganisationer) som "terroristgrupper" i [den upprepade och sterila] strategin att "alla alternativ ligger på bordet" - som ett militärt ingripande.

Parallellt arbetar Washington för en balkanisering av Venezuela. Man försökte först skapa en "befriad zon" vid den södra gränsen, i staten Táchira, som gränsar till departamentet Norte de Santander i Colombia, där man den 23 februari försökte föra in USAs "humanitära bistånd" (som Venezuela inte bett om), en trojansk häst med en eventuell invasion där colombianerna spelade en viktig roll.

Idag håller man på att skapa de mediala och objektiva förutsättningarna för göra staten Zulia till ett slags misslyckad stat, ett laglöst territorium, "ingenmansland" och därmed främja ett multinationellt militärt ingripande av "humanitär karaktär", så att när man väl tagit militär kontroll över Zulia, kan skapa ett slags Fria Republiken Venezuela och därifrån bilda en regering [som de gjorde i Jugoslavien och nu försöka göra i norra Syrien].

De som från Washington styr detta system av hybrid- och flerdimensionellt krig mot Venezuela, tror att det är mer praktiskt genomförbart att militärt ockupera och föra in "humanitär hjälp" bara i Zulia än att göra det i hela landet. Zulia är huvudsakligen en oljeproducerande stat men har också boskapsskötsel, och den gränsar till Colombia, vilket gör den till en grundläggande geostrategisk zon.

Det är USA-regeringarnas ihärdiga strategi att definitivt fragmentera det latinamerikanska och karibiska territoriet, inklusive dess, idag ganska framgångsrika, ansträngningar att få ett slut på integrationen av suveräna stater i regionen, som exempelvis Mercosur, Unasur och CELAC.

Idag försöker de bryta loss Táchira och/eller Zulia från Venezuela för att bilda en ny liten republik. Man ska inte glömma att Panama från början var en del av Colombia och att USA splittrade det territoriet 1903 för att skapa en ny republik. Teorin om balkanisering är hela tiden närvarande i imperiets tankemönster.

Uttalanden av den före detta colombianske presidenten Manuel Santos, som menade att allt är tillåtet när det gäller att vinna val, har dragit uppmärksamhet till sig: "Användningen av den venezolanska krisen för valsyften i USA, Colombia och Spanien har gjort stor skada på sökandet efter en förhandlingslösning", sa han.

Santos sa att försöken från konservativa grupper i Colombia och Spanien att framställa extremister ur Venezuelas opposition som kämpar för mänskliga rättigheter är "klumpigt?". "Dessvärre används dessa fakta i inrikespolitiken. Trump kampanjar i Florida för Venezuela men med politiska valmässiga avsikter."

Orsakerna till misslyckandet (för närvarande)

Washington antog att maktövertagandet i Venezuela skulle bli omedelbart och uppfann därför en "tillfällig president" och en påhittad regering utifrån erkännandet från sina allierade och medbrottslingar. I massmedia och digitala nätverk florerade en

episkliknande dikt, och en aldrig tidigare skådad serie sanktioner, blockader och sabotage. Men man lyckades inte avsätta den konstitutionella regeringen [och inte heller att få folket att dra tillbaka sitt stöd].

Man antog att påtryckningarna skulle splittra militären inför det ständiga hotet om intervention/invasion och intern konspiration. Deras "underrättelse-"källor garanterade en allmän resning, en social explosion pga den ekonomiska och sociala krisen, men de lyckades inte med det, inte ens med den allvarliga situationen orsakad av strömavbrotten efter allvarliga skador på den elektriska infrastrukturen och därmed följande bristen på vatten.

]

Den statistik de publicerat från sina opinionsundersökningar visade också på en seger, men verkligheten förnekade att 90 procent av venezolanerna stödde en Guaidó som knappt lyckades samla ett par hundra anhängare till sina möten. Oppositionen är trött på två decennier av misslyckanden i strategierna för ledarskap, politik och gatuterror, dirigerade och finansierade av Washington.

"En av huvudorsakerna är krisen i förväntningarna, eftersom löftet om ett omedelbart resultat inte hållits. En annan är att det var en konstgjord, medial, diplomatisk konstruktion, som inte lyckats samla mer än högers historiska sociala bas, som präglas av klass, geografi, levnadsförhållandena och särdrag. Oppositionen liknar sig själv alltför mycket?, säger analytikern Marco Teruggi.

Det finns en trötthet i världen på denna påträngande permanenta aggression mot Venezuela, med ouppfyllda förväntningar om snabba resultat, baserat på en medial terrorism som förlorar intresse och utrymme i medierna och de digitala nätverken.

Aram Aharonian, La Haine, 190411

[Pese a que Maduro busca salidas pacíficas, EEUU intenta balcanizar Venezuela](#)